

Odnowienie doktoratu Profesora Janusza Skoczylasa na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

Jacek Michniewicz¹

Jest chwalebny zwyczajem uniwersytetów, że wyróżnienia akademickie, poświadczone wieloletnią pracą i nauką, są zwyczajowo odnawiane i potwierdzane. Dlatego też, skoro najznakomitszy i najbardziej uczony mąż, profesor doktor habilitowany Janusz Skoczylas, uzyskał pięćdziesiąt dwa lata temu na naszym uniwersytecie szacowny stopień doktora nauk o Ziemi i wspaniale dochował wierności przysiędze złożonej podczas uroczystości wręczenia dyplomów, my również, mocą naszego autorytetu, temu najznakomitszemu człowiekowi Januszowi Skoczylasowi [...] laur doktora nauk o Ziemi [...] odnowiliśmy dziś ku ogólnej radości i zwieńczyliśmy nim jego czcigodną głowę. Taki napis w języku łacińskim (zacytowany tu w tłumaczeniu na j. polski prof. Moniki Miazek-Męczyńskiej) widnieje na dyplomie (patrz str. 409), który został wręczony Profesorowi dr. hab. Januszowi Skoczylasowi w dniu 2.03.2026 r., podczas odnowienia doktoratu w Sali Lubrańskiego Collegium Minus Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Uroczystości przewodniczył prorektor UAM, prof. dr hab. Przemysław Wojtaszek, rolę promotora przypadła prof. UAM dr. hab. Jackowi Michniewiczowi – pierwszemu doktorantowi Pana Profesora.

Profesor Janusz Skoczylas ukończył studia na Uniwersytecie Wrocławskim w 1970 r., pisząc pracę magisterską pod kierunkiem profesora Kazimierza Dziedzica, zatytułowaną *Deformacje nieciągłe karbonu górnego strefy osiowej niecki Rudy (Górny Śląsk)*. Droge naukową związał

Ryc. 1. Prof. dr hab. Janusz Skoczylas podczas uroczystości odnowienia doktoratu, 2.03.2026 r. Wszystkie fot. W. Gardasz

Ryc. 2. Jubileusz odnowienia doktoratu prof. Janusza Skoczylasa w Sali Lubrańskiego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, stoją (od lewej) prof. Grzegorz Rachlewicz (działka WNGiG), prof. Janusz Skoczylas, prof. Przemysław Wojtaszek (prorektor UAM) i prof. Jacek Michniewicz

z Uniwersytetem im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, podejmując badania pod kierunkiem profesora dr. hab. Wojciecha Grocholskiego. Pracę doktorską pt. *Rozwój tektoniki północno-zachodniej części monokliny przedsudeckiej* obronił w 1974 r., czyli zaledwie cztery lata po ukończeniu studiów magisterskich. Napisał ją na podstawie materiałów z ponad 137 wierceń wykonanych przez Przedsiębiorstwo Poszukiwań Naftowych, przedstawiając interpretację ewolucji permsko-mezozoicznego oraz kenozoicznego basenu sedymentacyjnego, wprowadzając do analiz nowe wówczas metody interpretacji struktur w głębinach (Skoczylas, 1978). Niewątpliwym walorem tego etapu działalności Profesora było połączenie warsztatu klasycznej szkoły geologicznej z umiejętnością współpracy

¹ Instytut Geologii, Wydział Nauk Geograficznych i Geologicznych, Uniwersytet im. A. Mickiewicza w Poznaniu, ul. B. Krygowskiego 12, 60-680 Poznań; jacek.michniewicz@amu.edu.pl

Ryc. 3. Prof. Przemysław Wojtaszek wręcza dyplom prof. Januszowi Skoczylasowi podczas uroczystości odnowienia doktoratu

z przemysłem naftowym. Wiedza pozyskana w ten sposób umożliwiła w późniejszym okresie napisanie licznych prac dotyczących historii poszukiwań i badań złóż naftowych w Polsce, zwłaszcza w okresie przedwojennym.

Najbardziej rozpoznawalnym i doniosłym osiągnięciem w dorobku Profesora Janusza Skoczylasa stało się teoretyczne i metodologiczne wyodrębnienie w Polsce nowej dyscypliny naukowej – petroarcheologii, zwanej w Europie zachodniej archeometrią, która polega na wykorzystaniu szerokiego wachlarza metod geologicznych dla potrzeb archeologii, konserwacji zabytków, jak też historii sztuki. Choć autorami terminu *petroarcheologia* są czescy badacze, geolog petrograf Jindřich Štelcl (†1990) oraz archeolog Jaroslav Malina pracujący na Uniwersytecie Masaryka w Brnie (wcześniej był to Uniwersytet Jana Ewangelisty Purkyněgo), to wkład Profesora Janusza Skoczylasa w popularyzację tej dyscypliny jest trudny do przecenienia (por. Štelcl, Malina, 1970). Pan Profesor wraz z poznańskim archeologiem, doktorem Andrzejem Prinke,

profesorem archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego Włodzimierzem Wojciechowskim, a także z geologami, profesorami Andrzejem Grodzickim i Alfredem Majerowiczem, należy do pionierów petroarcheologii, którą promował zarówno w Polsce, jak też za jej granicami (Kulczycka-Leciejewiczowa i in., 1996). Warto podkreślić, że Profesor Janusz Skoczylas, w przeciwieństwie do wymienionych znamienitych naukowców, poświęcił się petroarcheologii całkowicie, prowadząc przez resztę swojego życia naukowego intensywne badania w tym zakresie, tworząc zarazem szkołę, do której autor niniejszego komunikatu ma zaszczyt należeć. Niewątpliwie przedsięwzięcie to ukształtowało narzędzia i standardy współpracy między geologami oraz archeologami.

Do kluczowych rezultatów prac petroarcheologicznych Profesora należą badania nad neolitycznymi, niekrzemieniami surowcami narzędziowymi na obszarze zachodniej części Niżu Polskiego, które prowadził w ścisłej współpracy z Andrzejem Prinke oraz Alfredem Majerowiczem (Prinke, Skoczylas, 1980; Majerowicz i in., 1983). Dzięki identyfikacji surowców, rekonstrukcji ich pochodzenia, uzupełnionych analizą typologiczno-regionalną, autorzy owi uzyskali wiarygodny obraz użytkowania surowców skalnych, dostarczając danych potrzebnych do zrozumienia gospodarki społeczności neolitycznych, zarazem zwrócili uwagę na znaczenie pozornie drugoplanowych surowców skalnych jako bogatego źródła informacji.

Równocześnie we współpracy z dr Zofią Walkiewicz, archeologami, profesorem Stefanem Parnickim-Pudełko, następnie doktorem Andrzejem Biernackim i dr Gerdą Bülow, Janusz Skoczylas prowadził badania nad identyfikacją i dystrybucją kamiennych surowców w rzymskich miastach nad Dunajem (I–VI w. n.e.), zwłaszcza Novae (k. Swisztowa), Iatrus (dziś wieś Krivina) i miasta Philipopolis (obecnie Płowdiw; Skoczylas, Walkiewicz, 1974; Skoczylas, 2008a; Skoczylas, 2010). Z tego okresu badań Profesor ma pochodzić żartobliwe powiedzenie określające obraz badań geologicznych widzianych oczami

Ryc. 4. Profesor Janusz Skoczylas wygłasza wykład podczas uroczystości odnowienia doktoratu

Ryc. 5. Uroczystość odnowienia doktoratu Profesora Janusza Skoczylasa, w pierwszym rzędzie rodzina Pana Profesora

archeologów: *nic na siłę – wszystko młotkiem* (fide. Dzwoniarek-Konieczna, 2019). Profesor brał także udział w badaniach nad Chersoneszem Taurydzkim – hellenistyczno-rzymskim miastem na Ukrainie (Skoczylas, Stanczew, 1996). Współpraca z prof. Stanisławem Medekszą z Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej zaowocowała badaniami w hellenistyczno-rzymskim mieście Marina el-Alamein w Egipcie (Skoczylas, 2002).

Fundamentalnie istotnym okresem działalności naukowej prof. Janusza Skoczylasa są badania nad gospodarką surowcami skalnymi na ziemiach polskich w okresie wczesnego średniowiecza. Na pierwszym etapie badań były to analizy surowców skalnych odkrytych podczas prac wykopaliskowych na wyspie Wolin, które następnie rozszerzył na obszar Wielkopolski, zwłaszcza o stanowiska związane z początkami państwa polskiego: na Lednicy, w Gnieźnie, Poznaniu, Gieczu, Łeknie, Trzemesznie i Mogilnie (Skoczylas, 1988, 2008b).

Szczegółowe studia petrograficzne narzędzi, elementów architektonicznych i materiałów budowlanych, w tym zapraw murarskich, wykazały istnienie w pierwszym okresie panowania dynastii piastowskiej ponadregionalnej wymiany handlowej. Janusz Skoczylas współudowodnił m.in. import łupków metamorficznych z obszaru Sudetów i import hematytowo pirofyllitowych łupków stosowanych do produkcji przesklików z Owruca na Wołyniu (Jochemczyk, Skoczylas, 1988). W kontekście wykorzystania skał jako materiału budowlanego wczesnośredniowiecznych obiektów pałacowo-sakralnych dowiódł intencjonalnego stosowania surowców skalnych w zależności od ich litologii. Dotyczy to złasz-

cza eratycznych piaskowców jotnickich oraz rud darniowych – powszechnych na obszarze Wielkopolski, acz nie powszechnie stosowanych. Szczególnie istotne było wykazanie wykorzystania białych piaskowców mioceńskich, stanowiących zapewne import z okolic Konina, jak też gipsów pochodzących ze złóż na pograniczu Kujaw i Wielkopolski, będących podstawowym surowcem wczesnośredniowiecznych zapraw budowlanych (por. Jochemczyk, Skoczylas, 1991a, b; Skoczylas, 2008). Równocześnie przedmiotem analiz Profesora były mury średniowiecznego opactwa w Lubiniu koło Gostynia (Skoczylas, 1996). Wyniki tych badań dostarczyły wiedzy o technologii, logistyce i kontaktach, a tym samym pozwoliły na lepsze poznanie organizacji wczesnej państwowo-

ści polskiej. Dowiodły także bardzo wysokiego, jak na X–XI w., poziomu cywilizacyjnego, porównywalnego z wiodącymi ośrodkami Europy. Mieszkańcy ówczesnej Wielkopolski stanowili elitę wczesnośredniowiecznego świata. Publikacja tych wyników (Skoczylas, 1990) stanowiła podstawę nadania doktorowi Januszowi Skoczylasowi stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie archeologii (1990). Należy podkreślić, iż realizacja badań w Wielkopolsce była możliwa dzięki współpracy Profesora Janusza Skoczylasa z prof. Stanisławem Kurnatowskim, prof. Zofią Hilczer-Kurnatowską, w dalszych latach z dyrektorem Andrzejem Kaszubkiewiczem, prof. Andrzejem Wyrwą, prof. Janem Żakiem i prof. Hanną Kócką-Krenz, doktorem Leonardem Jochemczykiem, prof. Alfredem Majerowiczem i prof. Michałem Sachanbińskim (por. Sachanbiński i in., 2008).

Ryc. 6. Audytorium uroczystości odnowienia doktoratu Profesora Janusza Skoczylasa w Sali Lubrańskiego UAM w Poznaniu

Człowiek na miejscu pierwszym – tę parafrazę popularyzowanego ostatnio hasła można odnieść do kolejnego, równie ważnego, metanaukowego nurtu badań Profesora Janusza Skoczylasa. Są to studia nad rozwojem odkryć i stanem wiedzy geologicznej na ziemiach Polski. Niejednokrotnie były one pisane w perspektywie osobistych losów autorów. Wśród 116! prac poświęconych tej tematyce odnajdziemy nazwisko Jana Długosza, jak też przyrodników XVIII–XIX w., Wawrzyńca Surowieckiego, Józefa Wybickiego, Jana Śniadeckiego, Stanisława Staszica, Pawła Edmunda Strzeleckiego, Franciszka Chłapowskiego i Józefa Siemiradzkiego.

W kontekście historii poszukiwań w okresie międzywojennym złóż soli, węgla, gipsu, rud żelaza skał węglanowych, ropy naftowej i wody, szczególną uwagę Profesor poświęcił badaniom prowadzonym przez: Karola Bohdanowicza, Kazimierza Wójcika i Bohdana Świderskiego, zwracając także uwagę na dorobek Jana Kopczyńskiego (1935) – autora fundamentalnego podręcznika *Studnie wiercone i kopane* (Skoczylas, 1993).

Niezwykle bliska Profesorowi jest historia badań geologicznych prowadzonych w Wielkopolsce, w tym na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza. Jako reprezentatywny przykład prac z tego nurtu wymieńmy obszerną, mało rozpowszechnioną monografię z 1985 r., zatytułowaną *Rozwój poznania budowy geologicznej Polski w latach 1918–1939*, jak też monografię pt. *Dzieje badań geologicznych w Wielkopolsce do roku 1939* (Skoczylas, 2011).

Równie istotnym nurtem badawczym Profesora Janusza Skoczylasa są prace łączące geoturystykę z ochroną dziedzictwa i przyrody nieożywionej, których Profesor jest wielkim orędownikiem i popularyzatorem. Najlepszym odzwierciedleniem tych starań jest monografia *Kamienny Poznań. O skałach, które tworzą miasto* – ukazująca architekturę i historię miasta z perspektywy badacza skał (Skoczylas, 2024). Co znamienne, książka ta została nagrodzona w konkursie Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk w kategorii literatury popularnonaukowej.

Wymiar osiągnięć Profesora niewątpliwie wyrażają liczby będące świadectwem intensywności, a zarazem konsekwencji pracy badawczej: w jednym z życiorysów Profesor wskazuje 351 publikacji i 153 odczyty oraz ponad 142 opracowania archiwalne (stan na okres 35-lecia pracy), natomiast w aktualnym zestawieniu mowa jest już o ponad 500 publikacjach, w tym 15 monografiach i 2 podręcznikach, oraz o ponad 240 prezentacjach konferencyjnych i seminarijnych. Równie ważny jest dorobek edukacyjny Profesora. Wypromował bowiem 7 doktorów i ponad 200 magistrów, przekazując kolejnym pokoleniom naukowców przekonanie o głębokim sensie pracy interdyscyplinarnej. Być może najlepszym odzwierciedleniem pozycji na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza i szacunku, jakim jest darzony Profesor Janusz Skoczylas, jest kolejny cytat z dyplomu wręzonego podczas uroczystości: *Temu [...], który własną postawą wskazuje, iż warto być dobrym i życzliwym człowiekiem*.

Panie Profesorze, wielu lat zdrowia i satysfakcji z dalszych poszukiwań badawczych życzą wdzięczni Panu uczniowie.

LITERATURA

DZWONIAREK-KONIECZNA M. 2019 – 50 lat pracy naukowej Prof. dr. hab. Janusza Skoczylasa. [W:] Dzwoniarek-Konieczna M.,

Węclawska M. (red.), *Człowiek i kamień. Badania Geologiczne w perspektywie archeologii. Konferencja naukowo-jubileuszowa z okazji 50-lecia pracy naukowej Prof. dr. hab. Janusza Skoczylasa*. Bogucki Wydawnictwo Naukowe, Poznań: 21–55.

JOICHEMCZYK L., SKOCZYLAS J. 1988 – Petroarcheologiczne badania surowców skalnych wyrobów kamiennych wczesnośredniowiecznego Wolina. [W:] *Materiały Zachodniopomorskie*, 30:61–69.

JOICHEMCZYK L., SKOCZYLAS J. 1991a – Martwice wapienne Wielkopolski i Kujaw oraz ich wykorzystanie we wczesnośredniowiecznej budowli Ostrowa Lednickiego. *Przegląd Geologiczny*, 39 (7–8): 345–349.

JOICHEMCZYK L., SKOCZYLAS J. 1991b – Petrograficzne badania materiałów wiążących z wczesnośredniowiecznej budowli Ostrowa Lednickiego. *Przegląd Geologiczny*, 39 (7–8): 349–352.

KOPCZYŃSKI J. 1935 – Studnie wiercone i kopane. Podręcznik dla biur technicznych, budowlanych, studniarzy i osób interesujących się studniami z 74 rysunkami. Nakładem autora. Skład Główny: Księgarnia Kupca, Poznań, Wielka 10.

KULCZYCKA-LECIEJEWICZOWA A., MAJEROWICZ A., PRINKE A., SKOCZYLAS J., WOJCIECHOWSKI W. 1996 – Opis zabytków kamiennych. Propozycja standaryzacji. Biblioteka Muzealnictwa i Ochrony Zabytków, seria B, 96: 1–66.

MAJEROWICZ A., PRINKE A., SKOCZYLAS J. 1983 – Petroarcheologiczne badania surowców skalnych ze stanowiska 1 w Wolinie. *Materiały Zachodniopomorskie*, 29: 65–73.

PRINKE A., SKOCZYLAS J. 1980 – Neolityczne surowce kamienne Polski środkowo-zachodniej. Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa–Poznań.

SACHANBIŃSKI M., KOČKA-KRENZ H., SKOCZYLAS J., GIRULSKI R. 2008 – Wstępne dane o kamieniach szlachetnych z księżęcej części grodu poznańskiego (X/XI wiek) w świetle badań gemmologicznych. [W:] Přichystal A., Krmiček L., Halavínová M. (red): *Petroarchaeology in the Czech Republic and Poland at the beginning of the 21st century. Ústav geologických věd PřF MU v Brně, Moravské zemské museum, Brno: 133–135.*

SKOCZYLAS J. 1978 – Tektonika epiwaryscyjska pięter strukturalnych Pojezierza Lubuskiego. *Geologica Sudetica*, 13 (2): 151–195.

SKOCZYLAS J. 1985 – Rozwój poznania budowy geologicznej Polski w latach 1918–1939. Badania geologiczne, ich organizacja oraz związane z nimi problemy ochrony przyrody nieożywionej. Monografie z *Dziejów Nauki i Techniki, Ossolineum*, 133: 1–262.

SKOCZYLAS J. 1988 – Surowce skalne wczesnośredniowiecznego Wolina. *Materiały Zachodniopomorskie*, 34: 47–66.

SKOCZYLAS J. 1990 – Użytkowanie surowców skalnych we wczesnym średniowieczu w północno-zachodniej Polsce. Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. *Seria Geologia*, 12.

SKOCZYLAS J. 1993 – Studniarstwo Jana Kopczyńskiego. Problemy ujmowania i ochrony wód podziemnych. Instytut Geologii UAM, Poznań: 7–10.

SKOCZYLAS J. 1996 – Surowce skalne romańskich budowli Lubinia. [W:] Kurnatowska (red.), *Opactwo Benedyktynów w Lubiniu. Pierwsze wieki istnienia. Materiały z IV Sesji Lubińskiej z okazji 850-lecia konsekracji ołtarza NMP*, Poznań, 14-15.10.1995. *Prace Komisji Archeologicznej Polskie Towarzystwo Przyjaciół Nauk, Wydział Historii i Nauk Społecznych*, 16: 58–75.

SKOCZYLAS J. 2002 – Petroarcheologiczne badania w Marina El Alamein w Egipcie. *Przegląd Geologiczny*, 50 (12): 177–180.

SKOCZYLAS J. 2008a – Makroskopische Analyse der in Iatrus verwendeten Steine und Überlegungen zu ihrer Herkunft. [W:] von Bulow i in. (red.), *Iatrus-Krivina*, 6: 457–466. Verlag Philip von Zabern, Mainz am Rhein 2007–2008.

SKOCZYLAS J. 2008b – The use of the Brzezno sandstone in the medieval building industry of Wielkopolska (Greater Poland). [W:] Přichystal A., Krmiček L., Halavínová M. (red), *Petroarchaeology in the Czech Republic and Poland at the beginning of the 21st century. Ústav geologických věd PřF MU v Brně, Moravské zemské museum, Brno: 137–142.*

SKOCZYLAS J. 2010 – Wykorzystanie surowców skalnych w Novae i Iatrus nad Dunajem. [W:] Kościuk J. (red.), *Non Solum Villae*. Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław: 293–299.

SKOCZYLAS J. 2011 – Dzieje badań geologicznych w Wielkopolsce do 1939 roku. Wydawnictwo Naukowe UAM, *Seria Geologia* nr 22, Poznań.

SKOCZYLAS J. 2024 – *Kamienny Poznań. O skałach, które tworzą miasto*. Wydawnictwo Miejskie Poznań, Poznań.

SKOCZYLAS J., STANCZEK D. 1996 – Wapienie materiałem budowlanym trackiego grobowca w okolicy Borowa w Bułgarii. *Przegląd Geologiczny*, 44 (12): 1187–1188.

SKOCZYLAS J., WALKIEWICZ Z. 1974 – Badania geologiczne na terenie rzymskiego miasta Novae w Bułgarii. *Przegląd Geologiczny*, 22: 219–220.

ŠTELCL J., MALINA J. 1970 – Anwendung der Petrographie in der Archeologie. *Folia Facultatis Scientiarum Naturalium Universitatis Purkynianae Brunensis*, 11 (3): 1–112.

**Odnowienie doktoratu Profesora Janusza Skoczylasa
na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (patrz str. 405)**

Q.F.F.

F.Q.S.

SUMMIS AUSPICIIS SERENISSIMAE REI PUBLICAE POLONORUM
FACULTAS SCIENTIARUM GEOGRAPHICARUM ET GEOLOGICARUM
UNIVERSITATIS STUDIORUM MICKIEWICZIANAE POSNANIENSIS

BOGUMILA KANIEWSKA
SCIENTIARUM LITTERARUM PROFESSORE
H. T. UNIVERSITATIS RECTRICE MAGNIFICA

ET
GREGORIO RACHLEWICZ
SCIENTIARUM GEOGRAPHICARUM PROFESSORE
H. T. FACULTATIS SCIENTIARUM GEOGRAPHICARUM ET GEOLOGICARUM DECANO SPECTABILI
LECTURIS SALUTEM

LAUDABILIS UNIVERSITATUM STUDIORUM MOS EST UT HONORES ACADEMICI
MULTORUM ANNORUM LABORIBUS AC STUDIIS PROBATI
RENOVARI ET CONFIRMARI SOLEANT
ITAQUE CUM VIR ILLUSTRISSIMUS AC DOCTISSIMUS
PROFESSOR DOCTOR HABILITATUS

IANUSSIUS SKOCZYLAS

AMPLISSIMUM SCIENTIARUM GEOLOGICARUM DOCTORIS GRADUM
ANTE QUINQUAGINTA DUOS ANNOS IN UNIVERSITATE NOSTRA ADEPTUS
SPONSIONIS IN PROMOVENDI SOLLEMNIBUS FACTAE FIDEM EGREGIE PRAESTITISSET
NOS QUOQUE AUCTORITATE NOSTRA EIDEM VIRO CLARISSIMO

IANUSSIO SKOCZYLAS

QUI STUDIIS GEOLOGIAE IN UNIVERSITATE WRATISLAVIENSI ABSOLUTIS, DISSERTATIONE QUAE ROZWÓJ
TEKTONIKI PÓŁNOCNO-ZACHODNIEJ CZĘŚCI MONOKLINY PRZEDSUDECKIEJ INSCRIBITUR, DOCENTO DOCTORE
HABILITATO ADALBERTO GROCHOLSKI DUCE EXARATA ET DEFENSA, AD GRADUM DOCTORIS SCIENTIARUM
GEOLOGICARUM IN UNIVERSITATE STUDIORUM MICKIEWICZIANA POSNANIENSI ANNO MCMLXXIV
EST PROMOTUS;

QUI PER QUINQUAGINTA ET SUPRA ANNOS OPERA PRAECURSORUM GEOLOGIAE IN POLONIA PROMOVEBAT
EORUMQUE SUCCESSUS IN DISCIPLINAM PROGREDIENDAM CONFIRMABAT;

QUI DEMONSTRABAT INVESTIGATIONES INTER DISCIPLINAS NATURALES ET HUMANISTICAS PERAGI NECESSE ESSE,
QUOD SCIENTIA GEOLOGIAE AD SCIENTIAS SOCIALES ET HUMANISTICAS, PRAESERTIM AD ARCHAEOLOGIAM,
HISTORIAM SCIENTIAE, HISTORIAM ARTIUM ET ARCHITECTURAM ADHIBERI POSSIT;

QUI PETROARCHEOLOGIAM UT DISCIPLINAM SCIENTIARUM DISTINCTAM EXTENDEBAT ET PROPAGABAT;

QUI SUCCESSUS SCIENTIARUM GEOLOGICARUM IN POLONIA MAIORE ADEPTOS, ITA ANTIQUOS UT
CONTEMPORALES, INTER GEOLOGOS POLONICOS DIVULGABAT;

QUI MULTOS PER ANNOS CUM ARCHEOLOGIS DE UNIVERSITATE STUDIORUM MICKIEWICZIANA POSNANIENSI
COLLABORABAT ET INVESTIGATIONES GEREBAT DE FODINIS, DE EXTRACTIONE ET USU INTENTIONALI RUPIUM IN
TERRIS POLONIS TEMPORE NEOLITHICO, IN REGIONE PONTI EUXINI ET IN AEGYPTO TEMPORE ROMANO ET
GRAECO-ROMANO, AC IN POLONIA MAIORE EO TEMPORE, DUM RESPUBLICA POLONORUM FORMABATUR,
ATQUE IN MEDIO AEO ET IN AETATE RECENTI;

QUI SEPTEM NOVOS DOCTORES ET SUPRA DUCENTOS MAGISTROS EDUCAVIT ET PROMOVIT;

QUI PERMULTORUM LIBRORUM SCIENTIFICORUM SCILICET MONOGRAPHIARUM ATQUE ENCHIRIDIORUM
ACADEMICORUM AUCTOR ET COAUCTOR EST;

QUI SUIS MORIBUS ET EXEMPLO PROPRIO DOCET BENE ET BENIGNE VIVERE MAGNI PRETII ESSE

DOCTORIS SCIENTIARUM GEOLOGICARUM LAUREAM

TOT TANTISQUE VIRTUTIBUS SALUBERRIMISQUE LABORIBUS IN STUDIIS SCIENTIARUM PROMOVENDIS POSITIS
EXORNATAM HODIE SUMMO CUM OMNIUM PLAUSU RENOVAVIMUS ET VENERABILI CAPITI IMPOSUIMUS.

IN CUIUS REI FIDEM ATQUE MEMORIAM SEMPITERNAM HASCE LITTERAS SIGILLO UNIVERSITATIS NOSTRAE
MUNITAS EIDEM VIRO DOCTISSIMO LAETI GRATULANTESQUE OBTULIMUS.

DATUM POSNANIAE DIE II MENSIS MARTII ANNO MMXXVI

GREGORIUS RACHLEWICZ
H.T. DECANUS

BOGUMILA KANIEWSKA
H.T. RECTRIX